१२ सर्गः तुङ्गादित्यादि। गिरिवरदेहाः कुलपर्व्वतकायाः तुङ्गाः प्रांशवः
ज०म० अगमं सलिलं अगम्यं ग्रहेत्यादिनाप् समीरणोरसहारो अपा
मुच्छोषकः अहिमउष्णः रवेः किरणगणः एतत्सर्व्वं तव माया
परमा महती संसारस्य कारणं सर्व्वथा त्वं विष्णुः त्वत्कृतेषु
कोरोषइति ॥ ९ ॥

भ० तुङ्गादित्यादि। गिरिश्रेष्ठानां देहास्तुङ्गाउच्चाः सलिलं समु
द्रादि अगम्यं समीरणोवातोरसहारी जलशोषकः रवेः किरण
गणोऽहिमउष्णः इत्यादिकं यत् सर्व्वं संसारस्य कारणं हेतुः तत्ते
तव परमा माया महाकपटं एतेन त्वं विष्णुः स्वयं स्रष्टे मयि
रोषोऽनुचितइति सूचितं ॥ ९ ॥

आयाससम्भवारुण संहर संहारहिमहरसमच्छायं।
वाणं वारिसमूहं सङ्गच्छ पुराणचारुदेहावासं ॥ १० ॥

ज०म० आयासेत्यादि। यस्मात्संसारकारणं यदगम्यं सलिलं कृतं
तस्मात्त्वं हे आयाससम्भवारुण रोषसम्भवेन रक्तीभूत संहारे
प्रलये हिमहराआदित्यास्तैः समा छाया यस्य वाणस्य तं संहर
उपशमय वारिसमूहं सङ्गच्छ अङ्गीकुरु सकर्म्मकत्वात्समोगमित्या
त्मनेपदं न भवति पुराणः शाश्वतः दर्शनीयोयोदेहः तस्य वास
मवस्थानं ॥ १० ॥